

Βίος τῆς Ἁγίας νεομάρτυρος Λυδίας τῆς Ρωσίδος καί τῶν σὺν αὐτῇ στρατιωτῶν Κυρίλλου καί Ἀλεξίου.

Κάποιος ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας μᾶς ζήτησε στοιχεῖα γιὰ τὸν Βίο τῆς Ἁγίας Λυδίας. Παραθέτουμε τὸ Βίο της ὅπως παρουσιάζεται στό περιοδικό τῆς Ἱ.Μ. Ἐηροποτάμου «Ἄγιορείτικη Μαρτυρία».

Ἡ Λυδία, κόρη ἐνός ἱερέως τῆς πόλεως Οὐφα - βρίσκεται στή δυτική Σιβηρία, στίς ὄχθες τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ - γεννήθηκε στίς 20 Μαρτίου τοῦ 1901. Ἀπό παιδί ἦταν εὐαίσθητη, στοργική καί ἀγαπητή ἀπό ὅλους. Φοβόταν τήν ἁμαρτία καί κάθε τί πού δέν τό ἐπέτρεπε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Μόλις τελείωσε τό παρθεναγωγεῖο στά δεκαεννιά της χρόνια, παντρεύτηκε καί ἀμέσως ἔχασε τόν ἄνδρα της στόν ἐμφύλιο πόλεμο μέ τήν ἀναχώρησι τοῦ Λευκοῦ(τσαρικοῦ) Στρατοῦ.

Ὁ πατέρας της, ἀπό τίς πρῶτες ἀρχές τοῦ σχίσματος τῶν «Ἀνακαινιστῶν» (πρόκειται γιά ἐκκλησιαστικό νεωτεριστικό κίνημα, τό ὁποῖο γιά ἓνα διάστημα πέτυχε νά ἀναγνωρισθῇ σάν ἡ ἐπίσημη ρωσική ἐκκλησία ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ἄλλες αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες) πού ὀργανώθηκε ἀπό τούς Μπολσεβίκους τό 1922, προσχώρησε σ' αὐτό. Ἡ θυγατέρα του τότε γονάτισε μπροστά στά πόδια τοῦ πατέρα της καί εἶπε : «Δώσε μου τήν εὐχή σου, πατέρα, νά σ' ἀφήσω, γιά νά μή σέ δεσμεύω στή σωτηρία τῆς ψυχῆς σου». Ὁ γέρον ἱερέας ἤξερε καλά τήν κόρη του, ὅπως ἤξερε καλά τό ἐσφαλμένο τῆς κινήσεώς του. Δάκρυσε καί, δίδοντας τήν εὐλογία του στήν Λυδία νά ζήσῃ μόνη της, τῆς εἶπε προφητικά: «Κοίταξε, κόρη μου, ὅταν κερδίσης τό στεφάνι σου, νά πῆς στόν Κύριο ὅτι παρόλο πού φάνηκα πολύ ἀδύνατος γιά ἀγῶνα, ὡστόσο δέν σέ ἐμπόδισα, ἀλλά σοῦ ἔδωσα τήν εὐχή μου». «Θά τό πῶ, πατέρα», τοῦ εἶπε ἐκείνη φιλώντας του τό χέρι καί προβλέποντας ἔτσι κι αὐτή προφητικά τό μέλλον.

Ἡ Λυδία πέτυχε νά διορισθῇ στήν δασονομική ὑπηρεσία καί τό 1926 μετατέθηκε στήν κολλεκτίβα ὑλοτομίας τῆς περιοχῆς, ὅπου δούλευε κοντά στούς πιό χαμηλόμισθους ἐργάτες. Ἐδῶ ἦρθε ἀμέσως σέ ἐπαφή μέ ἀπλούς ἀνθρώπους τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, τούς ὁποίους ἀγαποῦσε πολύ καί οἱ ὁποῖοι ἀνταποκρίθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Οἱ ξυλοκόποι καί οἱ ὀδηγοί, πού εἶχαν σκληρυνθῇ ἀπό τή δουλειά μέσα σέ δύσκολες συνθῆκες, ἀφηγούνταν μέ κατάπληξι ὅτι στό γραφεῖο τοῦ Τμήματος Ὑλοτομίας, ὅπου ἐρχόταν σέ ἐπαφή μαζί τους ἡ Λυδία, τούς διαπερνοῦσε ἓνα γνώριμο ἀλλά τώρα μισοξεχασμένο αἰσθημα, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο πού εἶχαν νιώσει κάποτε ὅταν πρὶν τήν ἐπανάστασι εἶχαν πάει νά ὑποδεχθοῦν τήν περίφημη εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό τό χωριό Μπογκορόντσκογιε τῆς περιφερείας τῆς Οὐφα. Στό γραφεῖο δέν ἀκούγονταν πιά ἄσχημες κουβέντες, βρισιές καί καυγάδες. Τά πάθη εἶχαν ἐκλείψει καί οἱ ἀνθρώποι ἔγιναν εὐγενικώτεροι μεταξύ τους.

Αὐτό ἦταν καταπληκτικό καί ἔγινε ἀντιληπτό ἀπ' ὅλους, τῶν κομματικῶν ὀργάνων μὴ ἐξαιρουμένων. Παρακολούθησαν τὴ Λυδία, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψαν τίποτε ὑποπτο. Δὲν πήγαινε καθόλου στὶς ἐκκλησίες πού εἶχαν νομιμοποιηθῆ ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους καί συμμετεῖχε ἀραιά καί προσεκτικά σὲ ἀκολουθίες τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας «τῶν κατακομβῶν».

Ἡ Γκέ-Πέ-Ού (ἡ σοβιετική ἀστυνομία κατὰ τὰ ἔτη 1922-34) ἤξερε ὅτι ὑπῆρχαν μέλη τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας στὴν περιφέρεια, δὲν ἔβρισκε ὅμως τὸν τρόπο νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ καί νὰ τὰ συλλάβῃ. Μὲ σκοπὸ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅσους δὲν εἶχαν ἀκόμη συλληφθῆ ἡ Γκέ-Πε-Ού ξαφνικά ἐπανεῖχε ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸν ἐπίσκοπο Ἀνδρέα πού ἦταν πολὺ σεβαστός στὸν λαό, ἀλλὰ καί σ' ὅλους τοὺς παράγοντες τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας. Σύμφωνα ὅμως μὲ ὁδηγίες πού εἶχε στείλει πρωύτερα, ὁ ἐπίσκοπος ἔγινε φανερά δεκτός μόνο ἀπὸ μία ἐκκλησία τῆς Οὐῤῥα, παρόλο πού μυστικά ἤρθε νὰ τὸν δῆ ὀλόκληρη ἡ περιφέρεια. Ἡ Γκέ-Πέ-Ού πεπεισμένη γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ σχεδίου της συνέλαβε πάλι τὸν ἐπίσκοπο Ἀνδρέα καί τὸν ἐξώρισε.

Ἡ Λυδία συνελήφθη στὶς 9 Ἰουλίου 1928. Οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἀναζητοῦσαν μία δακτυλογράφο πού ἐφοδιάζε τοὺς ἐργάτες τῆς δασονομικῆς ὑπηρεσίας μὲ δακτυλογραφημένα φυλλάδια, πού περιείχαν βίους Ἁγίων, προσευχές, ἀκολουθίες καί συμβουλές ἀρχαίων καί συγχρόνων ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Παρατήρησαν ὅτι στὴν γραφομηχανή αὐτῆς τῆς δακτυλογράφου τὸ κάτω μέρος τοῦ «κ» ἦταν σπασμένο. Ἔτσι ἀποκαλύφθηκε ἡ Λυδία.

Ἡ Γκέ-Πέ-Ού κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει στὰ χέρια της τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὀλόκληρη τὴν μυστικὴ ἐκκλησία. Δέκα μέρες ἀδιάκοπης ἀνακρίσεως δὲν κατάφεραν νὰ κλονίσουν τὴν μάρτυρα. Πολύ ἀπλὰ ἀρνήθηκε νὰ πῆ ὅτιδὴποτε. Στὶς 20 Ἰουλίου ὁ ἀνακριτής, ἔχοντας χάσει τὴν ὑπομονή του, παρέδωσε τὴν Λυδία στό «εἰδικὸ τμήμα» γιὰ ἀνάκρισι.

Αὐτὸ τὸ «εἰδικὸ τμήμα» ἐργαζόταν σ' ἓνα γωνιακὸ δωμάτιο στό ὑπόγειο τῆς Γκε-Πέ-Ού. Ἕνας φρουρός στεκόταν μόνιμα στὸν διάδρομο τοῦ ὑπογείου. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα φρουρός ἦταν ὁ Κύριλλος Ἀτάεβ, ἓνας εἰκοσιτριάχρονος φαντάρος. Εἶδε τὴν Λυδία καθὼς τὴν ἔφεραν στό ὑπόγειο. Ἡ προηγούμενη δεκαήμερη ἀνάκρισι εἶχε ἐξαντλήσει τὴν μάρτυρα καί δὲν μπορούσε νὰ κατέβῃ τὰ σκαλιά. Ὁ στρατιώτης Ἀτάεβ, σὲ πρόσταγμα τῶν προϊσταμένων του, τὴν κράτησε καί τὴν ὠδήγησε κάτω στὸν ἀνακριτικὸ θάλαμο. «Ὁ Χριστὸς νὰ σέ σώσῃ» εἶπε ἡ Λυδία εὐχαριστώντας τὸν φρουρό, καθὼς ἀντιλήφθηκε μιὰ σπίθα συμπαθείας γι' αὐτὴν στὴ λεπτὴ εὐγένεια τῶν δυνατῶν χειρῶν τοῦ φρουροῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ.

Καί ὁ Χριστὸς ἔσωσε τὸν Ἀτάεβ! Τὰ λόγια τῆς μάρτυρος καί τὰ γεμάτα πόνο μάτια της μίλησαν στὴν καρδιά του. Δὲν μπορούσε πιά ν' ἀκούῃ μὲ ἀδιαφορία τίς ἀδιάκοπες κραυγές καί τὰ κλάμματά της, ὅπως εἶχε προηγουμένως ἀκούσει ὅμοιες κραυγές ἀπὸ ἄλλους ἀνακρινόμενους καί βασανιζομένους.

Ἡ Λυδία βασανίστηκε πολὺ ὥρα. Οἱ βασανιστές τῆς Γκε-Πε-Ού δροῦσαν συνήθως μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἀφήνουν κανένα ἰδιαίτερα εὐδιάκριτο σημάδι στό σῶμα τοῦ βασανιζομένου. Ὅμως στὴν ἀνάκρισι τῆς Λυδίας καμμιά προσοχὴ δὲν δόθηκε σ' αὐτό. Οἱ κραυγές καί τὰ κλάμματα τῆς Λυδίας συνεχίστηκαν σχεδὸν χωρὶς διακοπὴ γιὰ πάνω ἀπὸ μιάμιση ὥρα.

«Μά δέν πονᾶς; Τσιρίζεις καί κλαῖς. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι σέ πονάει;» Ρώτησαν ἐξαντλημένοι οἱ βασανιστές σέ ἓνα ἀπό τὰ διαλείμματα.

«Πονάει! ὦ Κύριε, πόσο πονάει!» ἀπάντησε ἡ Λυδία μ' ἓνα σπασμένο βογγητό.

«Τότε γιατί δέν μιλάς; Θά σέ πονέση περισσότερο!» εἶπαν μέ φανερό ἀμηχανία οἱ βασανιστές.

«Δέν μπορῶ νά μιλήσω...Δέν μπορῶ...Δέν θά τό ἐπιτρέψῃ αὐτό...», βόγγηξε ἡ Λυδία.

«Ποιός δέν θά τό ἐπιτρέψῃ;»

«Ὁ Θεός δέν θά τό ἐπιτρέψῃ!».

Τότε οἱ βασανιστές ἐπινόησαν κάτι καινούργιο γιά τή μάρτυρα: τήν ἡθική κακοποίησι. Ἦταν τέσσερις. Κοιτάχθηκαν μεταξύ τους. Χρειαζόταν ἓνας ἄλλος. Φώναξαν τόν φρουρό νά τούς βοηθήσῃ

Μόλις ὁ Ἀτάεβ μπῆκε στό δωμάτιο, εἶδε τή Λυδία, κατάλαβε τόν τρόπο τοῦ παραπέρα βασανισμοῦ τῆς καί τόν δικό του ρόλο σ' αὐτόν, καί μέσα του ἔγινε ἓνα θαῦμα παρόμοιο μέ τήν ἀπροσδόκητη μεταστροφή τῶ ἀρχαίων βασανιστῶν. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀτάεβ εἶχε σιχαθῆ τήν σατανική ἀποτροπαιότητα καί ἓνας ἱερός ἐνθουσιασμός τόν κατέλαβε. Χωρίς καθόλου νά συνειδητοποιήσῃ τό τί ἔκανε, ὁ φρουρός τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ σκότωσε ἐπὶ τόπου μέ τό πιστόλι του τούς δύο βασανιστές πού στέκονταν μπροστά του. Πρὶν κιόλας ἀντηγήσῃ ὁ δεῦτερος πυροβολισμός, ὁ ἄνδρας τῆς Γκέ-Πέ-Ού πού στεκόταν ἀπὸ πίσω, χτύπησε τόν Κύριλλο στό κεφάλι μέ τήν λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Ὁ Ἀτάεβ εἶχε ἀκόμη ἀρκετὴ δύναμι, ὥστε νά γυρίσῃ καί νά ἀρπάξῃ τόν ἀντίπαλό του ἀπὸ τόν λαιμό, ἀλλά ἓνας πυροβολισμός ἀπὸ τόν τέταρτο τόν ἔρριξε στό πάτωμα.

Ὁ Κύριλλος ἔπεσε μέ τό κεφάλι πρὸς τό μέρος τῆς Λυδίας, πού ἦταν δεμένη καί τεντωμένη μέ λουριά. Ὁ Κύριος τοῦ ἔδωσεν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ γιά μία ἀκόμη φορά λόγια ἐλπίδας ἀπὸ τό στόμα τῆς μάρτυρος. Κοιτώντας τήν Λυδία κατ' εὐθείαν στά μάτια καί μέ τό αἶμα νά τρέχῃ ἀπὸ τό σῶμα του, ὁ Κύριλλος πρόφερε ἀσθμαίνοντας τίς λέξεις πού δήλωναν τήν ἔνωσι τοῦ μέ τόν Θεό.

«Ἁγία, πάρε με μαζί σου!»

«Θά σέ πάρω», χαμογέλασε ὀλόλαμπη ἡ Λυδία.

Μέ τό ἄκουσμα καί τήν σημασία αὐτῆς τῆς συνομιλίας ἦταν σάν νά ἀνοίχτηκε μιὰ πόρτα γιά τὰ οὐράνια μπροστά στά μάτια τῶν δύο ἀνδρῶν τῆς Γκε-Πέ-Ού πού ἐπέζησαν. Ὁ τρόμος τούς συσκότισε τήν συνείδησι. Μέ ὑστερικές κραυγές ἄρχισαν νά πυροβολοῦν τὰ δύο ἀνυπεράσπιστα δύματα, πού εἶχαν ἀπειλήσει τήν ἀσφάλεια τῆς κοσμοθεωρίας τους, μέχρι πού ἄδειασαν καί τὰ δύο πιστόλια τους. Αὐτοὶ πού ἦρθαν τρέχοντας στό ἄκουσμα τῶν πυροβολισμῶν, τούς ἀπομάκρυναν, ἐνῶ ἐκεῖνοι οὐρλιαζαν ὑστερικά. Ἀλλά καί οἱ ἴδιοι τό ἔβαλαν γρήγορα στά πόδια κυριευμένοι ἀπὸ ἓναν ἀκατανόητο τρόμο.

Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο ἄνδρες τῆς Γκε-Πέ-Ού περιῆλθε σέ κατάστασι τελείας παραφροσύνης. Ὁ ἄλλος σύντομα πέθανε ἀπὸ νευρικό κλονισμό. Πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του αὐτός ὁ δεύτερος τὰ διηγήθηκε ὅλα στὸν φίλο του λοχία Ἀλεξέϊ Ἰκόνικωφ, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὸν Χριστό καί γνωστοποίησε τὸ γεγονός στὴν Ἐκκλησία. Λόγω δέ τοῦ ὅτι διέδιδε παντοῦ μὲ ζῆλο αὐτὸ τὸ γεγονός, βρῆκε μαρτυρικό θάνατο καί ὁ ἴδιος.

Καί οἱ τρεῖς, Λυδία, Κύριλλος καί Ἀλέξιος, ἔχουν καθιερωθῆ ὡς ἅγιοι στή συνείδησι τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας «τῶν κατακομβῶν». Μὲ τίς πρεσβείες τους εἶθε ὁ Κύριος νά ἐλεήσῃ τὸν χριστιανικό λαό τῆς Ρωσίας!